

Bloedluis

De bloedluis kan een lastig insect zijn, maar er is biologisch een goede oplossing voor. Alvorens hier wat dieper op in te gaan eerst iets over de leefwijze van de bloedluis. De appelbloedluis is oorspronkelijk uit Noord-Amerika afkomstig en is reeds vanaf 1787 in Europa bekend. De schade die dit insect veroorzaakt, is niet alleen van directe betekenis, maar ook van indirecte door het maken van wondjes, die een zeer goede invalspoort vormen voor de zwam van de vruchtboomkanker.

Leefwijze

De bloedluizen overwinteren als jonge larven. De overwintering geschiedt zowel op de wortelhals en de wortels als op verborgen plaatsen op stammen en takken. Hoe het migreren van en naar de wortelhals verloopt, is nog steeds niet helemaal duidelijk. Vaak vindt men echter bij het rooien van oude appelbomen veel bloedluizen op de wortels. Gedurende de wintermaanden staat de ontwikkeling vrijwel stil. Vanaf maart is aan de hernieuwde wasafscheiding te zien dat jonge bloedluislarven hun ontwikkeling hervat hebben. Na vier vervellingen zijn de luizen volwassen. Ze kunnen dan spoedig voor nakomelingschap zorgdragen. In één seizoen kan een groot aantal ongevlugelde en ongeslachtelijke levendbarende bloedluiswijfjes elkaar op volgen. In de nazomer kan een geslachtelijke generatie ontstaan. Deze generatie bestaat uit kleine mannetjes en wijfjes. De wijfjes leggen na bevruchting één winter een ei. De uit dit ei in het voorjaar voorkomende stammoeder gaat in ons land steeds dood. Uiteindelijk betekent het voorkomen van deze geslachtelijke generatie een vermindering van de populatie. Vandaar dat in ons land eigenlijk alleen de zich ongeslachtelijk voortplantende

Larve van oorwormen met bloedluis.

wijfjes, die het gehele jaar op onze vruchtbomen voorkomen van belang zijn. Deze kunnen 11 à 12 generaties per jaar voortbrengen. Elke bloedluis heeft 150 nakomelingen. De activiteit duurt vaak tot december. In de wintermaanden treedt vooral bij strenge koude grote sterfte op. Bij het hernieuwen van de activiteiten na half maart zijn in het algemeen weinig bloedluizen aanwezig. In de voorzomer heeft echter een snelle uitbreiding plaats. In sommige staten van Amerika migreert de bloedluis naar de Amerikaanse iep. In Europa vindt geen migratie plaats. De bloedluis komt alleen voor op appels.

Herkenning van beschadiger en beschadiging

De bloedluis is door zijn de witte, wollige bedekking algemeen bekend. De naam bloedluis heeft de luis te danken aan de bruinrode vloeistof, die ontstaat wanneer de dieren worden doodgedrukt. De luizen zitten doorgaans in grote kolonies in wonden, scheuren of kankerplaatsen op stam en takken en vooral op de waterloten die ontstaan in het hart van de boom. De witte, wollige kolonies vallen 's zomers onmiddellijk in het oog. 's Winters is de wasafscheiding gering. Ten gevolge van het zuigen

Bloedluis.

van de insecten zwelt het weefsel op, het scheurt en vormt knobbelige woekeringen waartussen de luizen zich verschuilen. Op dikker hout ontstaan kankerachtige beschadigingen. De boom gaat in groei achteruit en wordt gevoelig voor allerlei ziekten. Een jaarlijkse, hevige bloedluisaantasting kan zeer verzwakkend werken.

Plan van aanpak

- Zorg voor oorwormen en wees zuinig op ze. Plaats oorwormpotten met stro voor een schuilplaats overdag tijdens de zomer.
- Zet indien mogelijk de sluipwespen *Aphelinus mali* in.
- Spaar lieveheersbeestjes.
- Leg bloemenstroken aan om natuurlijke vijanden aan te trekken.
- Knip aangetast waterlot weg en smeer aangetaste plekken op bijvoorbeeld de stam in met VBC ultra.

Bloempot met stro voor lieveheersbeestje.

Verskil in gevoeligheid

Appelbloedluisgevoelige rassen zijn: Benoni, Franse Zure, Manks Codlin, Schone van Boskoop, Jacques Lebel, Brabantse Bellefleur, Glorie van Holland, Yellow Transparent, Groninger Kroon, Keswick Codlin, Present van Engeland, English Winter Goldpearmain, Cox's Orange Pippin.

Marten Pelleboer
Oud-fruitteler